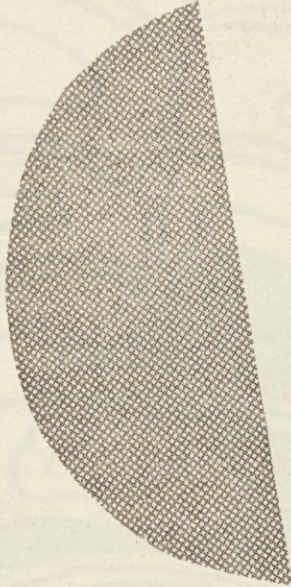
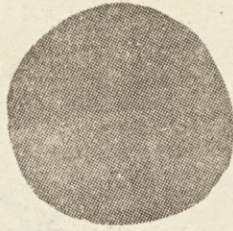

RE
CE
ZE

U
D
8
1
2
3
4
5
6
7
8
9
0
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z

3
E
G
M
W

MED KNJIGAMI
L. II. ŠT. 2

Leto 1972/73

december

Med knjigami je bilten pionirske knjižnice v Kranju /oddelek pri Osrednji knjižnici Kranj/. Na leto izide 5 števil. Ureja vodja oddelka Berta Golob. Uredniški odbor: Ada Hrovatin, Bojan Pisk, Alenka Bole-Vrabeč, Ivo Zrimšek. Likovni mentor: Štefan Simonič. Razmnožuje Delavska univerza v Kranju.

vsem obiskovalcem pionirske knjižnice želimo
srečno novo leto

PREBERITE

V ZADNJEM ČASU SE DOGAJA, DA NEKATERI BRALCI IZREZUJEJO IZ KNJIG ILUSTRACIJE, KI JIH NAJVERJETNEJE PORABIJO ZA LITERARNE, ZGODOVINSKE IN ZEMLJEPISNE MAPE.

Če kateri od bralcev ugotovi, da so ilustracije v knjigi izrezane, naj to takoj pove, sicer bo moral tisti, ki si je knjigo zadnji izposodil, plačati odškodnino, čeprav mogoče knjige ni poškodoval.

UNIČEVANJE KNJIG SPADA MED NEKULTURNA DEJANJA. PROSIMO, DA RAVNATE Z IZPOSODJENO KNJIGO ENAKO KAKOR S SVOJO.

STO LET PISATELJSKEGA DRUŠTVA

1872

1972

Društvo slovenskih pisateljev je letos slavilo visok jubilej. Ob takih priložnostih je navada, da se s slavljenici tudi pogovarjamo. Vprašali smo pisateljico Mimi Malenškovo, kako dolgo je že član društva in pa - kar bo obiskovalce pionirske knjižnice še posebej zanimalo - ali pripravlja kako novo mladinsko knjigo.

Članica društva sem, če se prav spominjam, od leta 1947. Ko smo se še zbirali v prejšnjih društvenih prostorih ob Tromostovju, nas ni bilo veliko. Medtem je seveda marsikatera društvena izkaznica za zmeraj odromala v arhiv preteklosti. Vmes so imena kot Župančič, Prežih, Finžgar, brata Kozaka, Bevk - da se spomnim samo nekaterih. Zdaj ima društvo nekako 190 članov. Zanesljivo so tudi med temi imena, ki jih čas dolgo ne bo izbrisal.

Stoletnica, kot jo je letos praznovalo Društvo slovenskih pisateljev, so redki jubileji. V pisateljskem društvu se torej že sto let zbirajo pišoči ljudje, ki jim je pri srcu naš kulturni napredek. Torej bi smeli reči, da je stoletnica društva hkrati stoletnica globoko zasidrane slovenske kulturne zavesti.

Vprašanje je zadetek v črno! Našlo me je prav pri pripravljanju mladinskega dela! Dobrih 15 let je že tega, kar je v takratnem Slovenskem poročevalcu, predhodniku sedanjega Dela, izhajala kot slikanica moja zgodba o dogodivščinah deklice Lučke na severu med Eskimi. Uredništvu mladinskih izdaj se je zgodba zdela še dovolj "sveža", da je izreklo željo, naj po slikanici napišem povest. Tako zdaj nastaja Lučka na severu v novi obliki. Tisti, ki so jo takrat brali, so že odrasli. Morda bo zdaj že njihovim otrokom prinesla toplino in veselja, kot ga je nekoč njim samim.

Lepo pozdravljeni!

Mimi Malenšek

KNJIGE Z NAŠIH POLIC

Za vas smo kupili naslednje knjige:

J. Severin: Mornar brez jader

V. Kolar: Lačni, toda pogumni

J. Steiner: Treblinka

S. Petelin: Prešernovci
Gradnikovci

J. Perovšek: Naprej

K. Leskovec: Križpotja

Vesela pomlad

V. Ukmar: Glasba v preteklosti

F. Dobrovoljc: Cankarjev album

Clark: Civilizacija

Slovenski šah

Dostojevski: Stričkove sanje

M. Kranjec: Izbrano delo

A. Ingolič: Mladost na stopnicah

E. Kästner: Izbrano delo

J. Fangio: Življenje s 300 km na uro

Likovni katalogi:

Anton Ažbe in njegova šola

Fortunat Bergant

Maks Fabiani

Ivan Napotnik

Ivana Kobilica

Umetnost baroka na Slovenskem

Umetnost srednjega veka na Slovenskem

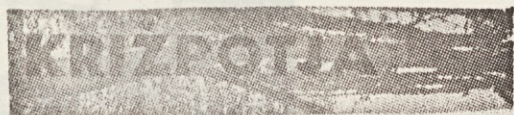
Umetnost v 17. stol. na Slovenskem

Stari tuji slikarji

Razstava slovenskih primorskih umetnikov

Razstava ikon

in še mnoge druge knjige s področja likovne umetnosti

Karel Leskovec se je rodil leta 1920 v številni družini malega kmeta iz Rovt pri Logatcu. Še preden je dokončal osnovno šolo, si je moral služiti kruh po raznih kmetijah, kot sezonski delavec in v tovarnah. Leto 1941 je doživel v Kranju, kjer se je na jesen povezal z narodnoosvobodilnim gibanjem. Tedaj je tudi moral pobegniti na italijansko

stran. Že zgodaj spomladi 1942 je odšel v partizane — najprej v logaško četo, nato pa v dolomitski odred. Po kapitulaciji Italije je v brigadi Franceta Prešerna postal komandant bataljona, leto dni kasneje pa komandant brigade. Bil je trikrat ranjen. Pred koncem vojne 1945 je februarja odšel v Beograd na komandantski tečaj. Po vojni je ostal v armadi in dokončal višjo vojaško akademijo. Sedaj živi v Ljubljani kot upokojeni polkovnik JLA.

Pisati je začel l. 1956 črtice in slike iz partizanskega življenja, od tedaj sodeluje tudi v radijski oddaji »Še pomnite, tovariši«. Ta knjiga je prvi del njegovih strnjenih spominov na partizanska leta, ki jih nadaljuje z opisom življenja v dolomitskem odredu in kasneje v Prešernovi brigadi.

KAREL LESKOVEC

KRIŽPOTJA

IVO AND RIĆ

80-letnica

Rojen 10.10.1892 v Travniku

Na Drini most
Travniška kronika
Gospodična

1961. leta NOBELOVA NAGRADA za književnost.

Ob 80-letnici odlikovan z REDOM JUNAKA SOCIALISTIČNEGA DELA

V pionirski knjižnici lahko dobite naslednja Andrićeva dela:
Aska in volk, Poti-obrazi-pokrajine, Otroci, Prekleta dvorišče,
Zgodbe iz otroških let, Travniška kronika, Gospodična, Most na
Drini, Novele, Poti in mostovi

Ingoličeva GIMNAZIJKKA, ki ji je bil letos podeljen naslov **ZLATA KNJIGA**, je bila doslej prevedena v češčino, slovaščino, poljščino, nemščino, madžarščino in srbohrvaščino.

S KNJIGO PO SVETU

Med najbolj prevajanimi slovenskimi pisatelji je Ciril Kosmač. Pred kratkim je v nemškem in ukrajinskem prevodu izšla Balada o trobenti in oblaku

ballade von der trompete und der wolke

balada pro surma ta pmarinku

V ruščini je izšel izbor Bevkovih povesti. Bevka poznajo celo na Japonskem. Grivarjevi otroci imajo v japonskem prevodu naslov Sirote s hriba. Povest je prevedla Rurika Nakamara.

V japonščino so prevedena tudi dela jugoslovanskega nobelovca Iva Andrića.

Marsikdo ne ve, da pred Gutenbergovim izumom tiskarstva knjig niso samo pisali, ampak tudi že tiskali.

Ker pa premičnih črk še niso poznali, je bilo za vsako stran knjige potrebno izdelati lesorez in ga odtisniti. Besedilo ali ilustracijo pa je bilo mogoče odtisniti samo na eno stran, ker je barva močno pronicala skozi papir; kasneje pa, ko so knjige vezali, so obe nepotiskani strani zlepili.

Take knjige seveda niso bile obsežne. Imele so le po nekaj deset strani, na primer petdeset. Take knjige so v Evropi izhajale najprej na Nizozemskem, in to že na začetku 15. stoletja. Neprimerno bolj cenjene so bile rokopisne knjige kakor pa tiste, ki so jih tiskali z lesorezi. V Evropi je ohranjenih enaintrideset knjig take vrste.

Iznajdba premičnih črk pritiče na splošno Gutenbergu, toda že davno prej si je na Kitajskem kovač Pi - Šeng izmislil odtiskovanje posameznih pismenk.

V Evropi so premične črke in odtiskovanje poznali tudi že Rimljani, vendar jim ni prišlo na misel, da bi z nanašanjem barve besedilo tiskali in razmnoževali.

S KNJIGO SKOZI STOLETJA

KAJ JE ENCIKLOPEDIJA

To je znanstveno, po abecednem redu urejeno delo vsega, kar človeštvo ve.

Enciklopedija je lahko splošna; to pomeni, da obravnava vsa področja, lahko pa je omejena na določeno stroko /npr. pomorska, vojna, medicinska, trgovska enciklopedija/.

Jugoslovanski leksikografski zavod /zavod, ki izdaja enciklopedije in leksikone/ je izdal zadnji zvezek druge izdaje Medicinske enciklopedije. To so knjige velikega formata, ki obsegajo v celoti 4627 strani. Zanje je 368 strokovnjakov napisalo 1626 sestavkov.

KAJ JE LEKSIKON

To je poljudnoznanstven informativni priročnik.

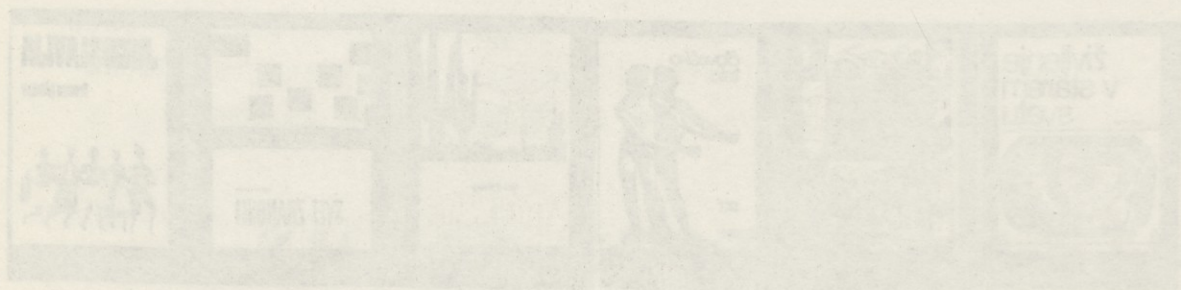

v kranju

živi

in

ustvarja

JANKO N. ROGELJ - književnik

Rojen: 1895 na Primskovem pri Kranju

LETOS SE JE PO 59 LETIH BIVANJA V AMERIKI VRNIL V DOMOVINO.

Delo v Ameriki: v topilnici rude, v železarni, v pekarni; prvi urednik dnevnika Enakopravnost v Clevelandu, poučevanje slovenščine v Dubuque College; študij ameriške zgodovine, ekonomije, knjigovodstva in angleškega jezika; delo v prometni pisarni velike železarne v Clevelandu; javni notar nad 35 let; zastopnik in prodajalec splošne zavarovalnice;

dopisnik v slovenske časopise: Glas naroda, Prosveta, Nova doba, Napredek, Glas SDZ, Čas; v prvi svetovni vojni član izvršnega odbora Slovenskega republičanskega združenja v Ameriki; v drugi svetovni vojni član izvršnega odbora Slovenskega ameriškega narodnega sveta;

v svojem prostem času, večinoma ponoči, napisal okoli 50 člankov o delovanju tega odbora.

V domovini je izdal dve pesniški zbirki:

KRUH IN SRCE

SKRIVNOSTNI KLIC

Otroci strmiijo, tudi oni bi zdaj obljubili vsaj samo štiri dobijo svetli dolar. Toda Ivanček — Johny, ki se je pokazal tako iznajdljivega, ima prednost. Tujec se skloni k dečku in mu da kovanec, otrokom pa reče:

«Kmalu spet pridem, in kdor bo takrat govoril najbolj slovensko, dobi — dva dolarja...»

Odslej se vsi otroci uče pri svojih starših slovenskega jezika. Posebno pridnega učenca pa ima Johnyjeva mati. Tujca sicer še ni bilo, a sama je dala Johnyju pet dolarjev, tako jih ima sedaj v hranilnici že šest.

Pa kaj dolarji! Gre za to, da bodo slovenski otroci znali svoj materin jezik, ki se ga lahko nauče samo doma. Angleščine se uče v šoli in vsakdanjem življenju.

«Otroci, ali znate govoriti slovensko?»

Otroci ga pogledajo. Tisti, ki niso slovenskega rodu, kar odstopijo, drugi radovedno strmiijo v tujca.

«Kaj res ne zna nobeden slovensko?»

«No, me Krayner... Me too... I Krayner...» se slišijo glasovi iz gruč.

Johny, skoraj najmlajši med njimi, boječe gleda v tujčev obraz. Tujcu pa je deček nekako všeč in obrne vso pozornost nanj. Seže v žep in ko potegne roko spet ven, se na dlani zasveti čisto nov srebrn dolar. Vsi otroci se zastirne v svetel kovanec. Tujec pa gleda le Johnyja in tudi drugi otroci se zagledajo vanj.

«Kako ti je ime, fantek?» vpraša tujec.

«Johny.»

«Kako se to reče slovensko?» sprašuje tujec dalje.

«Žan,» odvrne Johny, a precej negotovo.

Tujec se nasmehne in otroci si nekako oddahnejo.

«No, še drugič se reče, kajne?»

Johnyju je kar vroče. Ničesar se ne more spomniti, a dolar na tujčevi dlani se sveti tako vsiljivo, da ga mora dobiti, pa naj stane, kar hoče.

«Čaki, stric,» reče slednjič in steče proti domu.

Medtem ugibajo drugi otroci, kako bi se reklo slovensko Johny. Vse mami svetli dolar na tujčevi dlani, a nobeden se ne more spomniti čudežne besede.

Toda že se Johny vrača. Ves razgret, sijočih oči in s čepico v rokah teče h gruč. Preden stopi pred tujca, se še enkrat obrne proti domači hiši, kjer stoji na pragu njegova mati in mu maha.

«Stric, prosim... Johny... slovensko Janček, Ivanček, Janko...» je rekla mama.»

Tujec se vzradoščen nasmehne dečku, nato pa se obrne k hiši in se odkrije njegovi mami.

«Tako, tako: Janček, Ivanček, Janko, Janezek... vse to so slovenska imena za Johnyja. Lepa imena, še posebej pa je lepo, če pravi kranjski Janez govori slovensko, kadar je treba. Če boš ti tak, je dolar tvoj...»

«Ben, yes, ja, stric... samo slovensko,» obkramlja Johny in gleda tujca naravnost v oči.

JOHNY

«Ma, I am hungry,» smrka Johny.

«Ne razumem, povej slovensko, ali pa nič,» odgovarja mati.

«Ma, give me...» prosi Johny skoraj že v joku.

«Slovensko, angleško ne slišim nič,» pravi mati.

«I do not know how...» se opravičuje navihaneč.

«Če ne veš, pa bodi lačen,» reče mati in se obrne proč.

«Ma, lačen, kruh...» poprosi Johny.

«Kaj, kako, kruh da je lačen? Nič ne razumem, le potrudi se,» vztraja mati, ki bi zelo rada, da bi sinko govoril z njo slovensko.

«Ma, jest lačen, kuh jedu...» se zdaj spomni Johny.

«Ni še čisto dobro. Reci takole: Ma, lačen sem, prosim, daj mi kruha,» ga pouči mati.

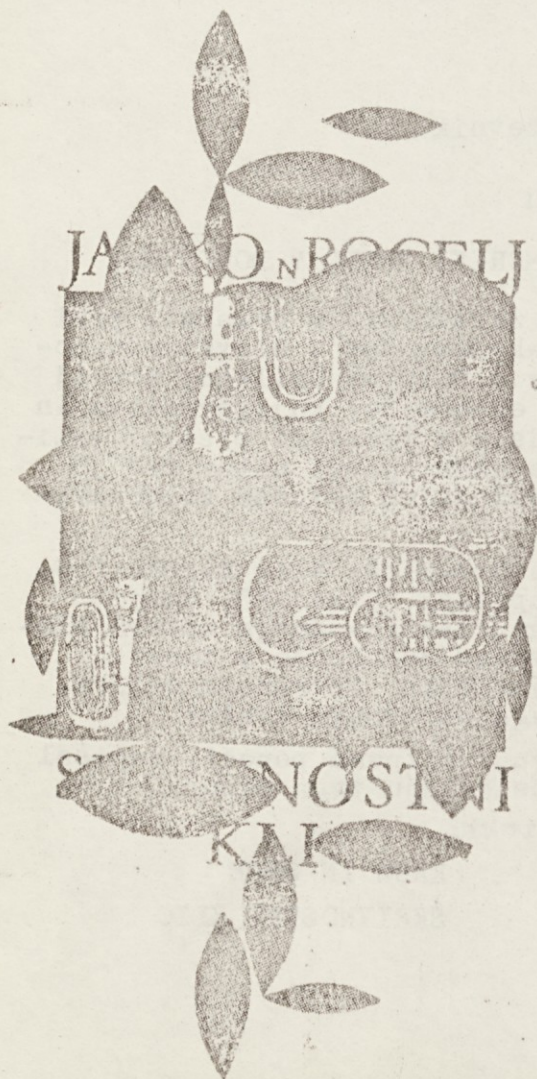
Slednjič le gre.

«Ma, leča sm. prosm. dej m kuh...» reče Johny in olajšano zavzdihne.

«Naj bo, približno že gre,» se vda mati, mu odreže kos kruha in ga namaže s surovim maslom. Deček je ko kak volkec in mama ga zadovoljno opazuje. Zdrav deček je in priden tudi. Učitelj ga večkrat pohvali in pravi, da iz fanta še nekaj bo. Samo slovensčine se ne mara učiti. Ne gre mu, pa ne gre. In mater to boli. Uči ga, pripoveduje mu to in ono, a kaj lahko depoveš otroku? S strahom misli na prihodnost, kakšna bo, če se s sinom ne bosta mogla sporazumovati. V isti hiši bosta živela, a kakor dva tujca. Fant bo govoril angleško, ona slovensko...

Ko bi Johny imel očeta, bi še kako šlo. A oče leži zakopan globoko v rudniku. Zgodilo se je, kakor se zgodi večkrat: Zjutraj je zdrav in čil odšel v rudnik, zvečer so ga zaman čakali.

Primerilo se je, da je v mesto prišel Slovenec. Radoveden se je ustavil ob gruč otrok, ki so se igrali ob cesti. Po obrazih se mu zdi, da morajo biti vmes tudi slovenski otroci. Ze so na tihem razveselili in vpraša:

Janko N. Rogelj:

nova pota

svet se krči,
svet ne spi,
svet se krči
kakor mi.

človek vžiga
svoje zvezde.

kar postali
smo sosedje
ni daljave
več nobene

zemlja stara
se ohlaja...

hodi prazno
luno gledat,
marsa vabi
iz daljave.
venera ga skuša,
prosi...

vendar pridi
po ljubezen.

le še zvede
so nad nami.

Šumi, šumi, gozd zeleni,
pesem poj o prešlih dneh...
Kaj li veš, kako je meni,
ko medlim na tujih tleh.

Tako je zapel pred mnogimi leti pesnik A. Funtek. Take občutke sem nosil v srcu vseh 59 let, ko sem bival v Ameriki. Amerika in Slovenija! In končno je zmagala domača gruda, "ker tuji svet nam vendar ne omaje hrepenenja na domače kraje", kot je to zapisal pesnik Simon Jenko.

Vrnil sem se domov... Doma sem sedaj, tam, kjer teče moja znanka - Kokra, o kateri sem zapisal še v Ameriki:

Le šumi mi, Kokra, šumi naprej,
obujaj spomine mi v težkih nočeh,
da vedno na novo mi spet bo lepo,
čeprav te poslušal na tujih bom tleh.

Ne več. Poslušal te bom na rodni gruđi. To je bila moja tiha, dolgotrajna in občutljiva želja dolgih 59 let.

Tudi želje se včasih uresničijo, če že ne v celoti, pa vsaj v malih drobčkih. Moj tihi račun je bil, da se oba z ženo vrneva, toda njena smrt je prekrižala zaželeni načrt.

Usoda pač pravi: vzemi, kar ti dam. To je res zakon narave. Sin in hči sta ostala v Ameriki. Oba sta že videla mojo rodno zemljo. Pa še prideta, ko tako nanese čas. Amerika je danes blizu naše grude. Čez noč sem tam, čez noč sem tukaj. Ne mesec dni kot je bilo to pred 59 leti. Amerika je sedaj naša sosedka, da lahko hodimo na obiske.

Kaj ni res to tako ugodno in lepo, da se izplača živeti? Pa magari še toliko let, da se bo povrnila še tista lepa in zelena pomlad, katero sem gledal pred 60 leti, ko sem se prvič pripravil na pot, da se naučim voziti avtomobil v prvi češki šoferski šoli v Pardubicah na Češkem.

POZDRAVLJENI, VSI MOJI MLADI PRIJATELJI. LEPO SE UČITE IN LJUBITE SVOJO RODNO ZEMLJO!

slovo
ameriki

Simon Jenko

J A N E Z M A R E N Č I Č - mojster umetniške fotografije

Rojen: leta 1914

Poklic: ekonomist

Fotografira nad 35 let. Svoja dela je razstavljal na domačih in na več kot 60 mednarodnih razstavah po vsem svetu. Prejel je različna odlikovanja in nagrade na razstavah:

KÖLN /1951/, DUNAJ /1956/, BEOGRAD /1956/, LINZ /1956/, KRAKOV /1957/, CLICHY /1958/, TEPLICE /1962/ itd.

S fotografijo se ukvarja nepoklicno. Včlanjen je v fotoklub "Janeza Puharja" v Kranju. Ima častni naslov MOJSTER UMETNIŠKE FOTOGRAFIJE Fotokino zveze Jugoslavije in naslov EXCELENCE FIAP mednarodne federacije za umetniško fotografijo FIAP.

Prejel je srebrno Kidričevo plaketo.

TOVARIŠ MARENČIČ, RAZLOŽITE NAŠIM BRALCEM,
KAJ JE UMETNIŠKA FOTOGRAFIJA!

Zgodaj me je že vznemirila želja, da bi na neki način upodobil zemljo, na kateri živim, in človeka, ki jo obdeluje. Venomer sem iskal novih in meni dotlej nepoznanih oblik življenja in obrazov pokrajine, katere del sem.

Vendar, istočasno me je znova in znova prizadelo neprijetno spoznanje, da slik, ki jih vidi oko, roka s čopičem ne zmore oblikovati.

Rastel sem v času, ko je fotografija napravila svoj prvi veliki korak v široki svet. Prijel sem za kamero - zamenjala naj bi čopič.

Vsako upodabljanje je iskanje primerne forme za neko vsebino.

Dokopal sem se do prvega spoznanja: slikanje je komponiranje slikovnih elementov - ustvarjanje z mnogo svobode. Nasprotno je fotografiranje in njegova moč v opuščanju, je komponiranje zreduciranega.

Zanima me le tisto, kar je bistveno in značilno in sliko hočem graditi le s temi elementi. Prisiliti kamero, da gleda in vidi tako kot moje oko!

Kaj je fotografija? Ali je umetnost? Menim, da ni, prav tako kot tudi ni na primer slikanje ali kiparjenje. Obe, in še vrsta drugih upodabljaljivih tehnik s fotografijo vred niso že same po sebi umetnost.

Šele neko nepremagljivo hotenje človeka, ki z notranjimi očmi in čutom vodi čopič, dleto ali kamero po nezapisanih pravilih do podobe - podobe, ki ne predstavlja le predmeta, ampak predvsem za upodabljavca značilen pogled na upodobljeni svet - ustvarja umetnino.

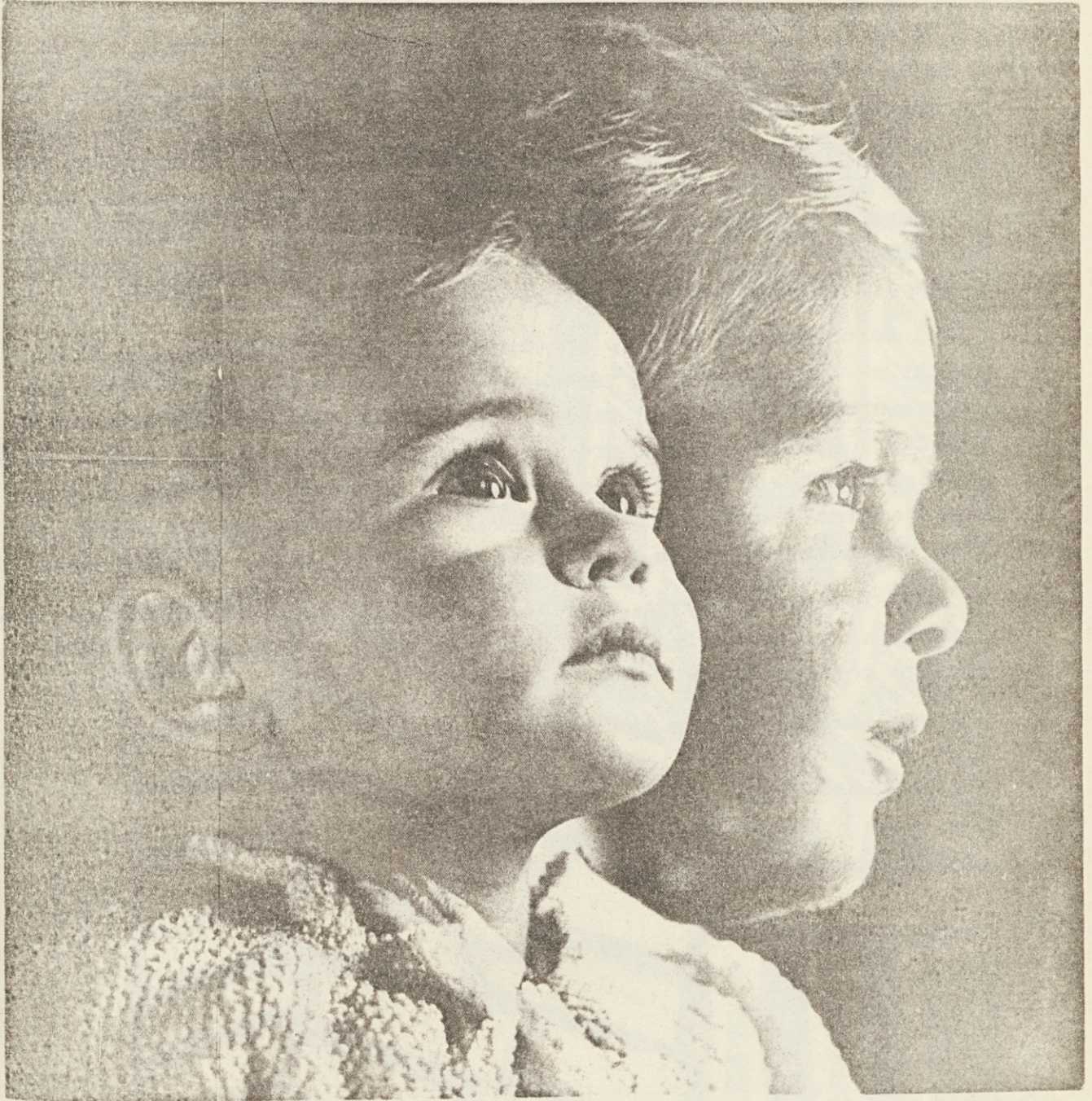

Foto Marenčič: Janko in Metka

Kajti umetnost je ena, sredstva za ustvarjanje pa so nešteta. Ni bistvenih razlik med ogljem, ki ga je uporabljal pračlovek pri svojih neogljenih poskusih upodabljanja okolice, in čopičem, ki ga je vodila Rembrandtova roka po platnih njegovih umetnin, ter kamero z vso fiziko in kemijo, ki jo vključuje, pa nazadnje računalnikom, ki z elektronskimi možgani ustvarja dosežke nenehne- ga človekovega iskanja v upodabljanju forme in ideje.

Kaj fotografiram? Zemljo in človeka, ki na njej in iz nje živi. Niti ne človeka, ki ga vsak dan srečam, temveč njegovo delo, sledove njegovega dela na zemlji, ki jo vsak dan hote ali nehote oblikuje. Slikam arhitekturo zemlje, vendar in predvsem, kakor je dejal arhitekt, anonimno arhitekturo, kakršno je ustvaril človek, ko je gradil svoj dom in obdeloval svojo grudo. To rad iščem in to rad pokažem drugim, zato fotografiram - seveda na svoj način.

Zakaj fotografiram? Iz neke notranje nuje, ki je zdaj veselje, zdaj muka, ki pa me vselej znova sili k iskanju novih form pri oblikovanju novih vsebin.

In od samega veselja nad lepoto.

Branka Belkovic

"Horolec"

orig. linoretz 1972

NAŠ RAZGOVOR

KAKO DOLGO ŽE PRIHAJAŠ V PIONIRSKO KNJIŽNICO?

V pionirsko knjižnico prihajam že tri leta.

ALI SE V NJEJ DOBRO POČUTIŠ? ZAKAJ?

V njej se dobro počutim. Še lahko
vziram knjige, ki si jih želim.

SI BILA KDAJ SLABE VOLJE, ČE NA PRIMER NISI MOGLA DOBITI KNJIGE,
KI SI JO ŽELELA?

Če nisem mogla dobiti knjige, ki sem jo
želela, nisem bila slabe volje, saj sem vedela,
da jo bom drugič dobila.

Haljau Mojca
o. š. Fr. Prešeren
5. a razred

KNJIGE

- Nordheim: Leksikon športnih panog
 J. Steiner: Treblinka
 Bratny: Varšavski uporniki
 K. Sutcliff: Plačilo za viteštvo
 Šafranek: Kaj se skriva v temi
 Grimm: Pravljice
 Jarunkova: Edinka
 O partizanih
 F. Bevk: Lukec in njegov škorec
 V. Mal: Ime mi je Tomaž

KI STE JIH NAJRAJE BRALI

POVEDANO S ŠTEVILKAMI

V septembru in oktobru je pionirsko knjižnico obiskalo **3140** izposojevalcev.

V knjižnico se je ta čas vpisalo **135** novih članov.

Izposodili smo vam:

	1100	knjig za cicibane
	4220	knjig za pionirje
	544	pravljic
	492	poljudnoznanstvenih knjig
	85	knjig v tujih jezikih
	301	knjig za mladino
skupno	6742	knjig

LITERARNE UGANKE

Naslovi niso popolni. Na črtico vstavi manjkajočo besedo!

KAJ JE VIDEL MIŽEK _____

KDO ŽIVI V TEJ _____

KAM PA TEČE _____

MOJ DEŽNIK JE LAHKO _____

RODIŠ SE SAMO _____

REPORTER TEJČ _____

FANTU SO ZRASLA _____

IMEL SEM JIH _____

NEKAJ BI VAM RAD _____

ČEZ DVAJSET LET BO VSE _____

VESELI DAN ALI MATIČEK
SE _____

Preveri v k a t a l o g u, če se nisi zmotil! Če ne veš, kdo je našeta dela napisal, si prav tako pomagaj s katalogom!

Morda kataloga sploh še ne znaš uporabljati. Prosi tov. knjižničarko za pomoč.

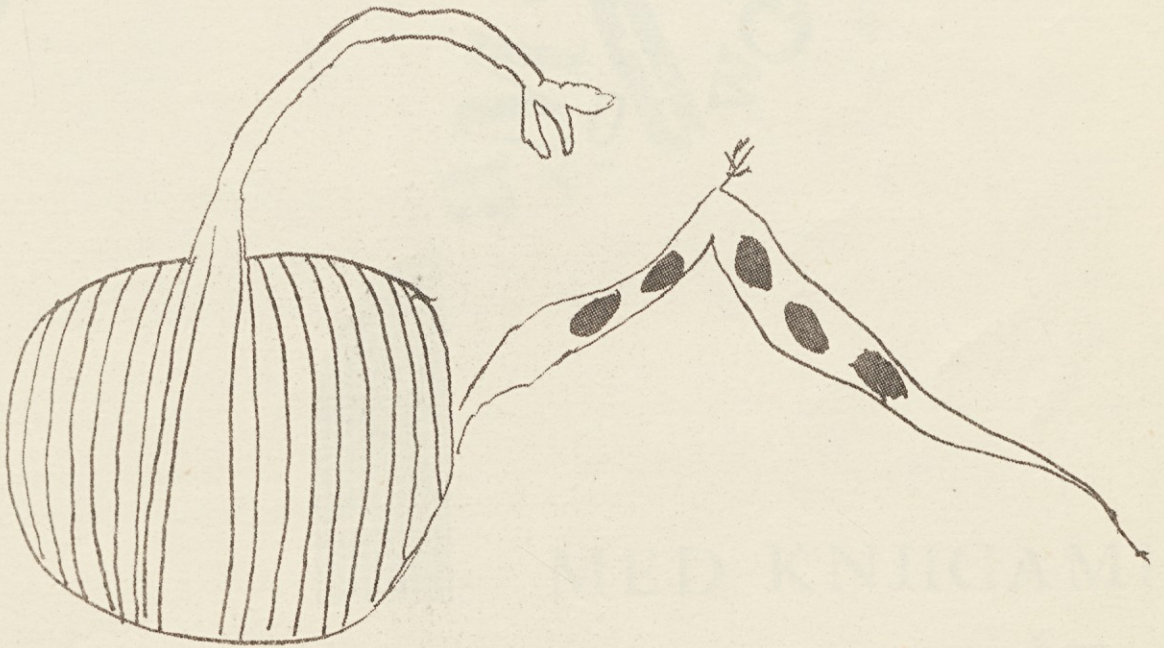
V 1. št. biltena je med literarne uganke zašla napaka, ki je nismo utegnili v vseh izvodih popraviti. Pri 6. uganki je pravilna rešitev točka B in ne A.

K A Z A L O

Sto let pisateljskega društva	str. 3
Knjige z naših polic	4
Obletnica	
Ivo Andrić	6
S knjigo po svetu	7
S knjigo skozi stoletja	8
V Kranju živi in ustvarja	
Janko N. Rogelj	11
Janez Marenčič	15
Naš razgovor	19
Knjige, ki ste jih najraje brali	20
Povedano s številkami	20
Literarne uganke	21

Likovne priloge so delo mladih likovnikov pri Centru za estetsko vzgojo Kranj -

Filodendron, linorez, Mazi Leon
 Kozolec, linorez, Branko Rakovec
 Gozdni sadež, risba, Simona Ovsenek

Simona Ovsenek

